

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Örigenus Tōn Eis Tas Theias Graphas Exēgētikōn Apanta Ta Ellēnisti Heuriskomena

Cui idem præfixit Origeniana, Tripartitum opus, quo Origenis narratur vita,
doctrina excutitur, scripta recensentur

Origenes

Rothomagi, 1668

XXII. Suppetiae feruntur Origeni.

urn:nbn:de:hbz:466:1-25059

A erat Spiritus, falso concludit neminem potuisse dicere Dominum Iesum in Spiritu sancto; quamvis enim nondum datus fuisset Spiritus sanctus larga illa & mirabili missione, qua Apostolis infusus est in Pentecoste, datus tamen fuerat alio modo viris iustis ante Christi ortum, & dum inter homines ageret, & postquam in caelum se recepit. Praeclara est Augustini de ea re dissertatio Tractat. 32. in Iohann. ubi ostendit quid postremam hanc inter Spiritus sancti missionem, aliaque superiorum temporum interlit. Igitur quum Christum negavit Petrus, etsi nondum datus fuisset Spiritus sanctus solenni illa & aspeatabili missione qua in Pentecoste contigit, suppetebat ipsi tamen gratia divina, per Spiritum sanctum erogata, qua Christum neglecto mortis periculo poterat profiteri. Ferri ergo non potest quod subiicit Origenes: *Propterea non erat possibile, neque illum talem Petrum tunc Iesum confiteri, nec tamen reprehendendus erat non confitens Iesum.* Nec à Petro solum tunc abfuisse putat Spiritum sanctum, sed adfuisse etiam Spiritum, Spiritus huius inimicum quem iis impertitur Deus, quos ope sua subleuare vult, docet idem Tom. 12. in Matth. p. 299, 300.

XXII. Verumtamen licet aliquando diuinis non posse mandatis obtemperari definire visus sit, contrarium tamen occidit Hom. 9. in Iosue: *Amen, inquit, tibi videtur inter mulieres existimandus ille vir, qui dicit: Non possum obseruare quae scripta sunt, vendere quae habeo, & dare pauperibus non possum.* cetera similia quae mandantur, qui dicit implere non possum, quid tibi videtur aliud, quam inter mulieres, quae nihil virile possunt, esse numerandus? & Tom. 14. in Matth. p. 365, 366, & 371. unumquemque dicit impetrare posse à Deo donum castitatis, quamvis unicuique concessum non sit. Repugnat praeterea supra à nobis expensum dogma,

C quo iustos ἀπαθείς esse tradit; nam cum ex variis testimoniis, ipsiusque etiam Hieronymi auctoritate probauerimus in hoc errore versatum Origenem, quomodo alteri huic, quem investigamus, adherere potuit, mandata Dei omnia ne vix quidem seruari posse? nam si seruari mandata non possunt, nemo potest mandatis non refragari, ac nemo proinde potest non peccare. Quae cum ex aduerso opposita esse videantur, sic conciliata ab illo fuisse suspicor, ἀπαθείς quidem esse iustos homines ac perfectos, posse eos non peccare, diuinis legibus parere posse; reliquos vero homines praecipua omnia seruare non posse: nam illud Origenis proprium fuisse tradidit Hieronymus, impossibile esse humanam a principio usque ad mortem non peccare naturam: & rursum esse possibile, cum se aliquis ad meliora conuerterit, ad tantam fortitudinem pervenire, ut ultra peccare non possit. Petrum autem vel nondum fuisse perfectum

Hieronym.
Proam.
Dial. adv.
Petag.

D concessit, cum Christum negavit. accepto autem sancto Spiritu fuisse perfectum & ἀπαθείς, vel propter firmatam iurejurando Christi vaticinationem de futuro ipsius peccato, peccatum vitare non potuisse. Quod autem ait: *Quoniam necesse erat fieri quod praedictum erat à Iesu,* ab Interprete profectum fuisse putem, nam Origenes Tom. 3. Comment. in Genes. aliter sentit. Verba eius sunt: *ὁ δὲ ἐπεὶ ἔγνωσαν, ἦνεδ' ἄλλ' ἐπεὶ γινώσκ' ἐμαυτὸν, ἔγνωσαν. Ἐπεὶ οὖν δὴ*

E *ἔδωκεν τὸ πνεῦμα ἅγιον, ἔγνωσαν ὅτι ἔμελλε εἶναι ἡμεῖς. Ἐπεὶ οὖν δὴ ἔδωκεν τὸ πνεῦμα ἅγιον, ἔγνωσαν ὅτι ἔμελλε εἶναι ἡμεῖς.* Sequentia quoque eodem faciunt. Commodam etiam admittunt explicationem qua subnexa sunt in eodem Commentario in Matthaum, fieri non potuisse ut Petrus non peccaret. postquam vaticinium suum iurejurando, Amen, Christus confirmavit. Nam

F *ἔδωκεν τὸ πνεῦμα ἅγιον, ἔγνωσαν ὅτι ἔμελλε εἶναι ἡμεῖς.* & ἔμελλε εἶναι, quorum prior excludit necessitatem, & cum libertate ad opposita, ut loquuntur, consentit; posterior vero necessitatem includit, & libertatem excludit. Distinctionis huius argumentum arcesso è libr. 2. contra Celsum; ubi sic de ejusdem Iudae prodicione, & Christi vaticinio loquitur: *ὅτι οὐδὲ τὸ πνεῦμα ἅγιον ἔγνωσαν ὡς ἀποστόλους, καὶ ἔμελλε εἶναι ἡμεῖς.* Quasi dicas: nullo modo futurum erat. At paulo inferius sic habet: *καὶ ὅταν γὰρ τὸ πνεῦμα ἅγιον ἐλάλησεν ἐν τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ, ἔγνωσαν ὅτι ἔμελλε εἶναι ἡμεῖς.* Quasi dicas: ἔμελλε εἶναι ἡμεῖς, ὅτι ἔμελλε εἶναι ἡμεῖς, καὶ ἔμελλε εἶναι ἡμεῖς. & libr. 7. Commentar. in Epistol. ad Rom. Non ergo quia Propheta praedixerunt, idcirco prodidit Iudas; sed quia futurum esset proditor, ea

Magd.
Cent 3. c. 10.

XXIII. Patet etiam reprehensionibus locus Origenis è libr. 3. in Epistol. ad Rom. in quo exemplis & rationibus demonstrare nititur sola fide, absque ullis operibus Legis, hominem iustum effici, juxta illud Apostoli Rom. 3. 27, 28. *Vbi est ergo gloriatio? exclusa est, Per quam legem factorem? Non. sed per legem fidei. Arbitramur enim justificari non inem per fidem, siue operibus Legis.* At certum est tamen de justificationis initiis ibi disserere Origenem, non de progressu ejus & augmento, cum sine operibus otiosa est fides; adeo ut ita sit intelligendus, posse aliquando hominem, qualis latro fuit, Christi in extremo supplicio socius, sola fide justificari, nullo etiam accedente opere bono; quando scilicet faciendi eius data

